

невиннѣхъ крѣвь, само и само за едно сребро, нѣ мыслете, че вашій подвигъ ще бѣде да отървете двѣ млади души отъ злодѣйски рѣцѣ; мыслете, че тѣ сироты трѣба да претърпѣвѣтъ страшны мъжы, съ надѣждѣ, че скоро помощна рѣка ще ги отърве.

— О, стига, господарю! извика Желе, почти растреперанъ,—азъ съмъ готовъ, и знайте че или щѣ загынѣ подъ Татарскій ножъ, или щѣ ги отървѣ. Никола сговоренъ ли си ты?

— Зговоренъ, брате, зговоренъ,—човѣщина-та го изысква, и трѣбва да ся потрудимъ....

— Щемъ...

— Освѣнь то, вие ще имате още двама другари и двоица-та мъжески сынковци, кои-то ся тръгнали подыръ свои-тѣ обычны, прикѣса старецъ, като му доде на ума за Василя и Петра.

— То по-злѣ, отговори Никола. Татары-тѣ мѣгѣтъ ги позна, и по случкѣ, ако ны видятъ нѣ-какъ си, тогава сичко е напразно.

— Не, тѣй не става, каза Желе и стана. Кажете ни сега, продължи той, въ кактѣвъ кырванъ сѣ тыя жени, отдѣ можемъ позна тоя кырванъ, по кактѣвъ пѣтъ той утива и въ каквы сѣ коля?

— До дѣто тука ся кроеше планъ за освобождение-то на откраднаты-тѣ, старецъ-тѣ прати да